

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.850 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: bij X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 oktober 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. KEYSER loco advocaat Ch. STOOP en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn.

Verzoekster verblijft reeds enkele jaren illegaal in het Rijk.

Op 2 september 2008 doen verzoekster en de heer M.M., van Belgische nationaliteit, een huwelijksaangifte bij de stad Antwerpen.

Op 5 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar geen recht op een automatisch verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum is vastgelegd. (…)”

Op 10 oktober 2008 wordt door de procureur des konings negatief geadviseerd met betrekking tot het voorgenomen huwelijk.

Op 20 oktober 2008 wordt het huwelijk geweigerd door de afgevaardigde ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen.

2. Ontvankelijkheid

De verweerder werpt op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang. Hij verduidelijkt dat een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich zou meebrengen ten aanzien van verzoeksters illegale verblijfssituatie. Bijgevolg zou in dat geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend moeten worden.

Verzoekster heeft wel degelijk belang, al was het maar omdat eerst na een dergelijk bevel de procedure van gedwongen verwijdering kan worden ingezet. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft dus wel rechtsgevolgen. De exceptie dient te worden verworpen (RvS 28 augustus 2001, nr. 98.533).

3. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert verzoekster de schending van de motiveringsplicht aan.

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht. Verzoekster betoogt dat niet verwacht kan worden dat zij weet wat de vernoemde wetsartikelen stellen. Verder stelt ze dat de bestreden beslissing een loutere standaardvermelding bevat en geen motivering waaruit blijkt dat het dossier zorgvuldig werd onderzocht. Ze concludeert dat de beslissing zeer summier is en met standaardmotieven werd genomen.

De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Derhalve, indien zoals verzoekster aanvoert, een overweging inderdaad een loutere standaardvermelding is, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar de reden waarom deze rechtsregel werd overtreden, met name omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoekster. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt niet te weten wat de voornoemde wetsartikelen stellen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht (RvS 5 oktober 2001, 99.518, RvS

27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Verzoekster betoogt dat nergens blijkt dat er enige inspanning werd gedaan om de ware toedracht en de inhoud van haar toestand te onderzoeken. Ze stelt dat er geen rekening werd gehouden met de concrete toestand van het dossier. Voorts stelt verzoekster dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt waarom haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Tevens stelt verzoekster dat in het bestreden bevel ten onrechte wordt gesteld dat ze nog niet gehuwd is en slechts de intentie heeft om te huwen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar ze stelt dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt waarom haar een bevel werd afgegeven. Zoals reeds blijkt uit de bespreking van het eerste onderdeel van het middel geeft de bestreden beslissing duidelijk de geschonden rechtsregel aan, alsook de reden waarom deze rechtsregel werd overschreden, namelijk omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in 2000 naar België is doorgereisd, nadat ze Nederland was binnengekomen met een geldig paspoort en toeristenvisum. Verzoekster verblijft reeds jaren illegaal in België en heeft geen enkele poging ondernomen om haar verblijfstoestand te regulariseren. Aldus heeft de verweerder wel degelijk rekening gehouden met de concrete toestand van verzoekster. In de bestreden beslissing wordt tevens ook vermeld dat de intentie van verzoekster om te huwen geen recht geeft op een automatisch verblijf. Daar waar verzoekster stelt dat dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat dit slechts een overtollig motief betreft dat de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Het determinerend motief namelijk dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name een geldig visum, volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Bovendien kan verzoekster niet volhouden reeds te zijn gehuwd met de heer M.M., vermits uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat het huwelijk dat verzoekster met de heer M.M. heeft afgesloten op het Ecuadoraanse consulaat niet werd erkend. Dit is overigens de reden waarom verzoekster en de heer M.M. op 2 september 2008 een aangifte hebben gedaan van hun voorgenomen huwelijk. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het verbod tot willekeur en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat gezien de bestreden beslissing onjuist is gemotiveerd, er geen sprake kan zijn van een redelijke afweging van haar belangen. Haar huwelijk werd niet in afweging genomen.

Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de bestreden beslissing correct is gemotiveerd. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen redelijke afweging werd gemaakt van haar belangen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Ook uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat het huwelijk van verzoekster met de heer M.M. voor het Ecuadoraanse consulaat niet werd erkend, zodat zij niet kan volhouden dat dit huwelijk in afweging diende te worden genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt trouwens dat ook het later voorgenomen huwelijk met de heer M.M. werd geweigerd als zijnde een schijnhuwelijk. Verzoekster slaagt er niet in willekeur aan te tonen.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 27 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en Politieke Rechten (hierna: BUPO).

Verzoekster betoogt dat haar familie en gezinsleven ernstig verstoord wordt door het bestreden bevel, terwijl artikel 8 van het EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Verzoekster concludeert door te stellen dat het voor zich spreekt dat het bevel tot uitzetting haar privé- en gezinsleven ernstig verstoort.

Terecht merkt de verweerder op dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op artikel 27 van het BUPO, daar dit artikel geenszins het recht op de eerbiediging van privé-leven, familie en gezinsleven beschermt, doch zich richt op de bescherming van minderheden (cultuur, godsdienst, taal). Bovendien laat verzoekster ook na uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat artikel 27 van het BUPO geschonden is zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Wat de schending van artikel 8 van het EVRM betreft, dient vooreerst vastgesteld te worden dat verzoekster nalaat aan te geven waarom zij van oordeel is dat haar familie- en gezinsleven ernstig verstoord is. Zij mag het niet aan de Raad overlaten om uit alle gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift van verzoekster te distilleren waaruit de verstoring van haar familie- en gezinsleven precies bestaat. Het middel zoals het is uiteengezet door verzoekster is te vaag om een schending van artikel 8 van het EVRM af te leiden.

Bovendien blijkt uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een visum en dat de minister aldus gerechtigd is om haar een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten te betekenen overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Het voornemen om in het huwelijk te treden stelt verzoekster niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatige binnenkomst in België. Verzoekster kan nog altijd via de geëigende procedure verblijfsrecht verkrijgen wanneer zij aan de voorwaarden voldoet. De verplichting om terug te keren is immers van tijdelijke aard en betekent hoegenaamd geen breuk van de relatie. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster betoogt opnieuw dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat ze nog niet gehuwd is en slechts de intentie zou hebben om te huwen. Verder stelt verzoekster dat het bevel een schending uitmaakt van het recht op gezinshereniging. Ze heeft een hulpbehoevende echtgenoot in België wiens overleving afhangt van haar verzorging. Dag en nacht waakt ze aan zijn zijde en dient ze hem de nodige medicatie toe. Zij voert ook alle huishoudelijke taken uit waartoe hij niet in staat is. Haar echtgenoot heeft geen andere familieleden of kennissen die hem de nodige verzorging kunnen verlenen. Verzoekster stelt dat zij hem deze verzorging niet kan bieden indien zij niet de mogelijkheid heeft om in België te blijven. Verder betoogt verzoekster dat zij eveneens een dochter en kleindochter heeft in België die regelmatig beroep doen op haar goede zorgen en dat zij recht heeft op een regelmatig contact met haar dochter en kleindochter. Verzoekster concludeert dat artikel 10, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet stelt dat zowel ouders, grootouders als echtgenoten recht hebben op gezinshereniging.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op artikel 10, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet daar zij nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een aanvraag tot gezinshereniging. Verzoekster verblijft al jaren illegaal op het Belgische grondgebied en heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijfssituatie te regulariseren. Bovendien merkt de verweerder terecht op dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op de aanvraag gezinshereniging met een niet EU-onderdaan, hetgeen in casu niet het geval is.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.

